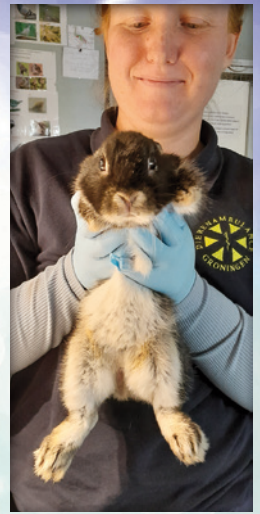

Ledenblad

2023
Nummer 2

Een buizerd of een .....

Katten in de Eemshaven

Ruim je troep op!

Het blijft een raadsel

Colofon

Redactie:

Debby Seubers
Marian Ubels

Bestuur:

Gerben Wilbrink	voorzitter
Truus Koning	penningmeester
Cor Kool	algemeen bestuur
Jasmijn Wieringa	algemeen bestuur
Astrid Kramer	algemeen bestuur

Manager:

André Nijdam

Ereleden:

Mevr. Bos (overleden)
Mevr. Ellerie (oprichtster)
Dhr. Jansen
Dhr. Valk (overleden)

Bezoekadres:

Vereniging Dierenambulance Groningen
Friesestraatweg 199a
9743 AC Groningen
info: (050) 5791900
spoed: (050) 5791909
www.dierenambulance-groningen.nl

Correspondentieadres:

Postbus 1392
9701 BJ Groningen

e-mail:

info@dierenambulance-groningen.nl

ING: NL32 INGB 0004 4960 73

Lidmaatschap per jaar: €16,00

Ritprijs vervoer huisdier per etmaal met ingang van 1 januari 2023

leden: €25,00

niet leden: €40,00

Penning hond/kat:

Leden: €4,00

Niet leden: €6,00

Duplicaatpenning

Leden: €3,00

Niet leden: €4,00

Chippen op ons pand:

€14,00 per dier

Chippen thuis voor leden:

€35,00 dat is incl. 1 chip

Chippen thuis voor niet leden

€40,00 dat is incl. 1 chip

(elk extra dier kost €14,00 bij thuis
chippen)

De registratie van de chip verloopt via het
NDG, zij vragen € 6,50 per chip.

Prijzen zijn onder voorbehoud

UITGEVER

DNB GROEP
SOCIALE EN MAATSCHAPPELIJKE PUBLICATIES

WWW.DNBGROEP.NL

DE UITGEVER IS NIET VERANTWOORDELIJK VOOR
DE INHOUD VAN DE ADVERTENTIES. NIETS UIT DE
ADVERTENTIES MAG WORDEN GEKOPIEERD EN/OF
VERSPREID ZONDER SCHRIFTELIJKE TOESTEMMING
VAN DE UITGEVER.

Inhoud

- 1 Colofon
- 3 Uitnodiging Algemene Ledenvergadering van Vereniging Dierenambulance Groningen “DAG”
- 5 Het blijft een raadsel
- 6 Een buizerd of een .....
- 10 Katten in de Eemshaven
- 14 Medewerker aan het woord
- 17 Ruim je troep op!
- 20 Korte stukjes
- 30 Aanmelding nieuw lid
- 31 Belangrijke telefoonnummers

Uitnodiging

Algemene Ledenvergadering van Vereniging Dierenambulance Groningen "DAG"

Onze jaarlijkse ledenvergadering is op **23 april 2024 om 19:30 uur**.

Als lid van onze vereniging bent u vanaf 19:15 uur van harte welkom op ons pand aan de Friesestraatweg 199a

Agenda:

1. Opening
2. Vaststellen notulen 9 mei 2023
3. Ingekomen stukken en mededelingen
4. Secretarieel jaarverslag 2023
5. Financieel jaarverslag 2023
6. Financiële begroting 2024
7. Verslag van de kascommissie
8. Benoeming leden kascommissie
9. Vaststellen van de contributie jaar 2024.
Het voorstel is om de contributie te verhogen van € 16,- naar € 18,-
10. Rondvraag
11. Sluiting.

Het blijft een raadsel

Eind oktober kregen we op de meldkamer een melding binnen van een vastzittende aalscholver.

Een man was zijn hond aan het uitlaten op het hondenstrandje bij het Lauwersmeer. In het water stonden paaltjes en daar was een aalscholver aan het fladderen. De vogel kon niet wegkomen en het leek erop dat hij ergens aan vastzat.

De rijdende ambulance was net onderweg naar een spoedmelding van een aangereden kat. Gelukkig kunnen we altijd de ganzendames bellen om te vragen of zij kunnen helpen. Zo ook in dit geval. Linda en Eveline gingen naar het Lauwersmeer om de situatie in te schatten.

Bij het Lauwersmeer

Aangekomen op de locatie vonden ze de aalscholver al vrij snel. De melder had een goede uitgebreide locatiebepaling gegeven, wat altijd erg fijn is.

Ze zagen direct dat het een lastige redding zou worden. De paaltjes in het water, waar het dier zat, stonden namelijk zover vanaf de kant dat dit nooit zonder hulp van de brandweer zou lukken.

De strak getrokken knoop om de poot

Er werd contact met ze opgenomen. We hebben het al vaker benoemd maar wat zouden we toch zonder ze moeten. De brandweer arriveerde vrij snel en twee duikers gingen het water in. Aangekomen bij de aalscholver zagen ze dat de vogel met zijn poot vastzat aan één van de paaltjes die in het water stond. Er zat een touw om zijn poot en dat touw zat weer vast aan het paaltje. De vogel werd losgemaakt en meegenomen naar de kant en werd overhandigd aan de ganzendames. De aalscholver werd in een mand gedaan en snel reden ze terug naar ons pand.

Hoe? Waarom?

Aangekomen op het pand konden ze goed zien wat er nu eigenlijk aan de hand was. Het touw, een soort veter, was met een duidelijke knoop om de poot geknoopt. Dit moet wel een bewuste actie zijn geweest! Maar hoe was dit gedaan? Een fitte aalscholver vang je namelijk niet zomaar. En waaróm was dit gedaan? Allemaal vragen waar we nooit een antwoord op zullen krijgen. Het belangrijkste was dat het touw van zijn poot werd gehaald zodat ze konden zien of de poot beschadigd was. Dit was gelukkig niet het geval. De vogel werd in een hondenkennel met stro gezet (de hondenkennel gebruiken we wel eens vaker als we een grote vogel hebben die een nacht bij ons moet blijven). Het voorval in het water had de vogel behoorlijk wat energie gekost want hij was zichtbaar uitgeput. Om verder op krachten te komen is hij de volgende dag naar Ureterp gebracht. Na een aantal dagen lekkere visjes te hebben gehad kon hij weer worden vrijgelaten.

Een buizerd of een .....

Regelmatig komt het voor dat we een melding krijgen van een bepaald dier en dat bij aankomst blijkt dat het om een ander dier gaat. Een dode kat blijkt bijvoorbeeld wel eens een dode haas te zijn, een gewonde reiger blijkt wel eens een aalscholver te zijn of een gans blijkt een mantelmeeuw te zijn. Het komt ook voor dat we bij aankomst bijvoorbeeld een vogelsoort aantreffen die we nog nooit eerder zijn tegengekomen. Gelukkig hebben we een kort lijstje met medewerkers van de Fûgelhelling en zo kunnen we altijd een foto appen om erachter te komen om wat voor vogelsoort het gaat en kunnen we zo de verzorging daarop aanpassen.

Deze vogel is enorm!

Begin augustus kwam er een melding binnen van een verzwakte buizerd bij de Eemshaven. Het dier fladderde nog wel wat maar kon niet wegvliegen. Nikki en Paulien gingen naar het uiterste puntje van onze provincie om de buizerd te vangen. Eenmaal bij de Eemshaven aangekomen moesten de dames nog wel een stuk lopen. De vogel zat namelijk op de westelijke pier. Een tijdje later kregen ze de vogel in beeld. Hoe dichter ze bij de buizerd kwamen, hoe groter hij werd. Was dit wel een buizerd? Hij was namelijk wel heel groot. Er werd een foto gemaakt die meteen werd geappt naar een medewerker van de Fûgelhelling. Aan de hand van de foto werd vastgesteld dat het om een zeearend ging. Dit was niet zomaar iets,

die vogels zijn enorm!! De medewerkers van de opvang reageerden ook verbaasd. In de week ervoor was er namelijk ook al een zeearend binnengekomen en nu zou er dus weer één komen. Via de telefoon werden tips gegeven hoe deze grote vogel te vangen. De meiden vonden het erg spannend om dit imposante dier met enorme klauwen te moeten vangen. Terwijl ze eerst terug liepen naar de auto om een mand, dekens en netten te halen bespraken ze samen de tactiek. Dit moest goed worden aangepakt. Eenmaal terug met alle benodigheden stonden ze weer vlakbij de zeearend. Na een paar keer diep ademhalen besloten de dames de vogel in te sluiten en gooiden het net over de zeearend. Het was ze gelukt! Voorzichtig werd de vogel in de mand gelegd, daarna sloten ze de mand en vervolgens werd er een spanband om de mand getrokken. Vol adrenaline en helemaal hyper liepen ze terug naar de ambulance.

De vogel op de plek bij de Eemshaven

Links de vrouw en rechts de "Groningse man"
Foto: Sascha de Haas van de Fûgelhelling

Snel reden ze nog even langs het pand want er zaten nog meer dieren die naar de Fûgelhelling moesten. De collega's van de meldkamer hadden die dieren al in bakken gedaan en klaargezet zodat ze snel konden inladen en meteen richting Ureterp konden vertrekken. Bij de opvang aangekomen stonden de medewerkers Nikki en Paulien al op te wachten. Omdat ze wisten dat de vogel zou komen, hadden ze vooraf de tijd gehad om ruimte te maken en om spullen klaar te zetten. De zeearend werd voorzichtig uit de mand gehaald. Hij werd meteen onderzocht en werd er gekeken of er zichtbare verwondingen waren, dit was gelukkig niet het geval. Het geslacht werd vastgesteld en hij werd gewogen. Hij woog maar 2400 gram, dit is veel te licht. Via een sonde werd er vocht toegediend en uiteindelijk werd hij naar zijn verblijf gebracht. De andere dieren werden aangenomen en Nikki en Paulien konden terug keren naar de meldkamer, hun onvergetelijke dienst zat erop.

In de opvang

Toen er bij de Fûgelhelling bekend was dat er nog een zeearend binnen zou komen, moest er wel het één en ander gebeuren. Doordat er de week ervoor ook al een zeearend was binnengekomen moesten er wat dieren verplaatst worden om zo een verblijf leeg te maken voor deze tweede zeearend. Gelukkig beschikken ze bij de Fûgelhelling over vakkundig personeel dus deze verhuizing was snel geregeld. Toen alles gereed was en ze net aan de koffie zaten kwamen de dames uit Groningen aangereden. Diezelfde avond kreeg hij nog een hoeveelheid vocht. De volgende dag kreeg het dier vloeibare voeding. De volgorde van vocht en vloeibare voeding zorgt ervoor dat de darmen niet gaan verkleven door verandering van voedsel. De zeearend begon zich snel fitter te voelen en daarom werd er vrij snel besloten om het mannetje bij het eerder

binnengekomen vrouwtje te zetten. Hij werd nog even gewogen en het bleek dat hij al wat was aangekomen. De zeearend werd in het verblijf gedaan waar het vrouwtje zat. Gelukkig reageerden de vogels erg goed op elkaar. Dat is maar goed ook want voordat ze worden vrijgelaten zouden ze nog een tijd met elkaar opgescheept zitten. Beide vogels moeten voldoende gegroeid zijn en moeten goed kunnen vliegen.

Update:

Het ging zo goed met het mannetje dat er werd besloten om hem eerder vrij te laten dan in de eerste instantie de bedoeling was.

Hij werd geringd en eind september was het dan zover. Het was een zonnige dag en het vrijlaten van zo'n prachtig dier maakte het nog mooier. Nadat de mand werd geopend stak hij zijn koppie er bovenuit om zich even te oriënteren, daarna sloeg hij zijn vleugels open en vloog over de mensen van de Fûgelhelling, Nikki en Paulien heen om ze nog even te bedanken en vervolgens vloog hij weg.

Fantastisch!

Dat zijn revalidatie succesvol is geweest hoorden we eind oktober want de ringen van de zeearend waren afgelezen in het oosten van Engeland.

Het vrouwtje heeft nog wat meer tijd nodig voor revalidatie van haar vleugel.

Foto: Marja Rodermond

Katten in de Eemshaven

Wij werden door een medewerker van een bedrijf in de Eemshaven gebeld dat er al een tijdje een wit-zwarte kat liep met een vlooiensbandje om. Hij was niet echt wild maar liet zich niet benaderen. Als wij worden gebeld met de mededeling dat er daar weer een kat loopt maken we er meestal meteen werk van. De Eemshaven is nu eenmaal een gebied waar geen huizen staan en het is vaker voorgekomen dat een kat door een boze buurtbewoner (die bijv. de kattenstront zat is) daar is gedumpt of dat een kat met een schip is meegereisd. Zo'n dier kan dan overal wegkomen. Wij willen heel graag dat het desbetreffende dier weer thuis bij zijn baasje komt. Echter laten niet alle katten zich zomaar pakken dus regelen we vaak eerst een vaste plek waar dagelijks voer komt te liggen. Als de kat hier regelmatig komt en van het voer eet, wordt het een vertrouwde plek. Na een paar dagen plaatsen we een vangkooi op die plek. Vaak willen werknemers van het desbetreffende bedrijf of melders wel een oogje in het zeil houden en tweemaal daags vers voer in de kooi doen. Dit scheelt ons toch een paar keer per dag ritjes naar de Eemshaven terwijl de meldingen van gewonde dieren zich opstapelen. Maar er moet nu eenmaal om de paar uur wel worden gekeken of er een kat in de vangkooi zit want ze kunnen uiteraard niet urenlang in de kooi blijven zitten anders worden ze erg bang. Er was door de melder een voerplek gecreëerd waar de kat ook al dagelijks kwam om te eten. Er kon dus een vangkooi worden geplaatst. Toen we in de Eemshaven aankwamen om de vangkooi te plaatsen

werden we aangesproken door een man die voorbij fietste. Hij vroeg het één en ander en toen hem de situatie was uitgelegd vroeg hij hoe de kat eruit zag. Toen hij hoorde dat de kat wit met zwart was en een grijs vlooiensbandje om had zei hij: "Oh, dat is Skattie, die gaat elke dag met zijn baasje mee. Zijn baasje heeft hier een schuur waarin hij vaak aan het klussen is. Skattie gaat dan mee, struint de hele dag een beetje rond en gaat 's avonds weer met zijn baasje mee naar huis." Tja, dat kon natuurlijk ook 😊

We krijgen vaker een melding binnen van bedrijven die zijn gevestigd in de Eemshaven.

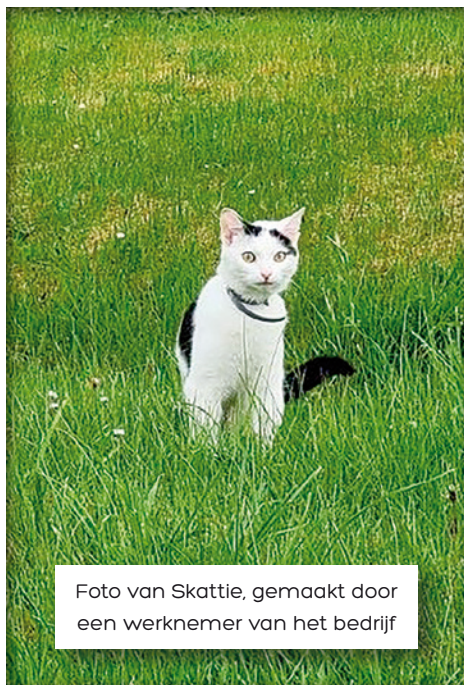

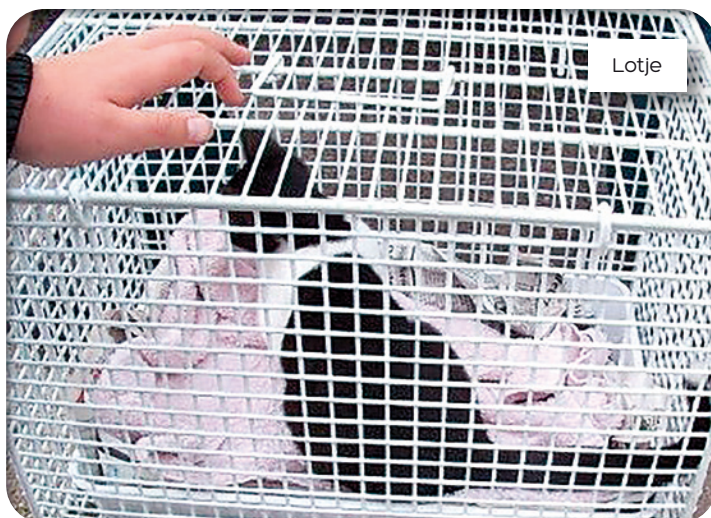
Foto van Skattie, gemaakt door een werknemer van het bedrijf

Niet alleen meldingen van gewonde vogels etc. maar ook meldingen van katten die ineens rond een bedrijf lopen. Wilde maar ook tamme katten laten zich daar af en toe zien. Soms betreft het gedumpte katten maar het gaat soms ook om een kat die uit nieuwsgierigheid aan boord van een schip is gewandeld, er niet meer op tijd af heeft kunnen komen en is meegeriseerd met het schip. De schepen die naar de Eemshaven varen kunnen vanuit heel Nederland komen maar ook elders vanuit Europa. Het kan gaan om containerschepen, binnenvaartschepen, vissersboten en vrachtschepen.

Als ze eenmaal zijn aangemeerd gaat na verloop van tijd de motor uit. De verstekeling die dan nog aan boord van het schip zit heeft zich de afgelopen tijd moeten redden met wat hij aan voedsel en drinkwater aan boord heeft kunnen vinden. In het volgende geval betrof het een kat die acht dagen voordat ze zouden aanmeren werd opgemerkt door de bemanning. Ze werd voor het eerst opgemerkt in de kombuis. Het beestje was de eerste dagen wat terughoudend maar doordat ze werd overspoeld door knuffels, aaitjes en eten ontdooidde ze snel. Ze lag soms bij de bemanning op schoot of op bed te slapen. Hoe lief is dat. Ondertussen had de bemanning haar Joke genoemd. Toen wij aan boord stapten lag ze prinsheerlijk in de kombuis op een dikke jas te slapen. Een groot gedeelte van de bemanning had het diertje inmiddels in hun hart gesloten. Ze was zo rustig dat we ter plaatse de chipaflezer eroverheen konden halen. Ze was gechipt! Mooi zo. Nu maar hopen

dat de eigenaar het chipnummer had geregistreerd. Op de site www.chipnummer.nl werden de 15 getallen ingevoerd en ja hoor, de chip was gelukkig geregistreerd! Het bleek om Lotje te gaan. Lotje woont in Rozenburg en was al bijna twee maanden vermist. Normaal gesproken nemen we het dier eerst mee naar het pand om daar in alle rust de eigenaar te bellen. Nu werd ons gevraagd het ter plekke te doen zodat de bemanning de reactie van de eigenaar kon meekrijgen. We belden de eigenaar.

Nadat de telefoon vier keer was overgegaan kregen we een man aan de lijn. We zeiden dat we van de Dierenambulance Groningen waren en vroegen hem of hij een kat had met de naam Lotje. Het eerste wat hij vroeg was: “Groningen? Lotje? Leeft ze nog?” Alle vragen werden met “ja” beantwoord. Het werd stil aan de lijn maar ook aan boord van het schip. Toen begon de eigenaar te huilen. We gaven de man even de tijd en spraken af dat we na vijf minuten zouden terugbellen. En zo geschiedde. De man was zo ontzettend dolgelukkig dat Lotje in levende lijve was aangetroffen. We deelden hem mee dat de telefoon op de speaker stond en vertelden hem het hele verhaal dat wij even daarvoor van de bemanning te horen hadden gekregen. Bijna na elke zin zei hij: “ach, nee toch?” Toen deed hij zijn kant van het verhaal. Hij moest twee maanden geleden in de Rotterdamse haven zijn. Met zijn auto was hij er naartoe gereden. Toen hij in de haven was haalde hij de autosleutels uit het contact en stapte uit.

Terwijl hij op de centrale vergrendeling klikte zag hij vanuit zijn ooghoek iets onder de motorkap wegschieten. In eerste instantie dacht hij aan een meeuw. Binnen een paar seconden zag hij dat het een kat was. Toen stokte zijn adem en kreeg hij bijna geen lucht meer. Nee!!! Het was Lotje! Met een noodgang rende hij achter haar aan terwijl hij steeds haar naam riep. Maar Lotje was te bang. Ze had net bijna een kwartier in hevige angst onder de motorkap gezeten en rende nu over een druk terrein op zoek naar een veilige plek. Ze schoot alle kanten op omdat ze niet wist waar ze heen moest rennen. Het was onbekend terrein voor haar en er was veel lawaai. Lotje ging een bocht om en vanaf dat moment was ze spoorloos. De eigenaar vertelde dat hij zich de weken daarna zo machteloos had gevoeld en alles had ondernomen om Lotje op het spoor te komen. Niet één reactie of telefoontje was er sindsdien geweest. Niet wetende waar ze was, of ze was aangereden of ergens dood lag, hij werd gek van die vreselijke

onzekerheid.

In stilte was hij er vanuit gegaan dat Lotje niet meer in leven was. Tot vandaag. Hij vroeg waar ze nu was en of hij haar meteen kon ophalen. Tuurlijk kon dit! We wilden haar in de kooi doen om haar mee te nemen, maar daar werd meteen een stokje voor gestoken. Eerst moest er namelijk afscheid van haar genomen worden. Ze kreeg van negen stoere kerels een aai over de bol. Prachtig! We namen Lotje mee naar het pand en de eigenaar arriveerde een paar uur later. Hij liep ons kattenverblijf binnen waar Lotje heerlijk lag te slapen. Met een brok in zijn keel riep hij haar naam. Lotje tilde haar koppie op, sprong omhoog en liep meteen naar het deurtje van de kennel. De eigenaar opende met trillende handen het deurtje en nam haar huilend in zijn armen. Lotje gaf keiharde kopstoten waardoor binnen een paar seconden de bril van de eigenaar scheef op zijn hoofd stond. Wat was dit weerzien ontroerend en prachtig om te zien.

Medewerker aan het woord

Hoelang werk je al bij de DAG?

In juni 2001 ben ik begonnen bij de dierenambulance. Ik was toen net klaar met mijn opleiding Dierversorgung in Barneveld en kwam weer in Groningen wonen. Betaald werk vinden in de dierenwereld was (en is nog steeds) erg moeilijk. Via een vacature in de krant kwam ik bij de dierenambulance terecht. Het was de bedoeling dit werk tijdelijk te doen tot ik een betaalde baan had gevonden maar dat liep even anders hahaha. De betaalde baan kwam er wel maar ik besloot de dierenambulance ernaast te blijven doen, het werk was te mooi om op te geven.

In 2006 ben ik door omstandigheden gestopt bij de dierenambulance. In 2008 miste ik het werk zo erg dat ik weer ben begonnen. Dus het antwoord op de vraag is 21,5 jaar.

Heb je zelf ook huisdieren?

Vroeger hadden we thuis al dieren. Een hond en vaak wat cavia's en hamsters. Mijn opa en oma hadden een boerderij en van kleins af aan liep ik op mijn laarsjes tussen de koeien. De liefde voor dieren is mij met de paplepel ingegeven. Toen ik in Barneveld woonde had ik een cavia en toen ik later weer in Groningen woonde een kat. Nu heb ik een hond, drie katten uit het asiel en drie vissen die ooit gedumpt waren. Af en toe komt er via mijn werk een gedumpte hamster voorbij, die mag dan bij mij wonen.

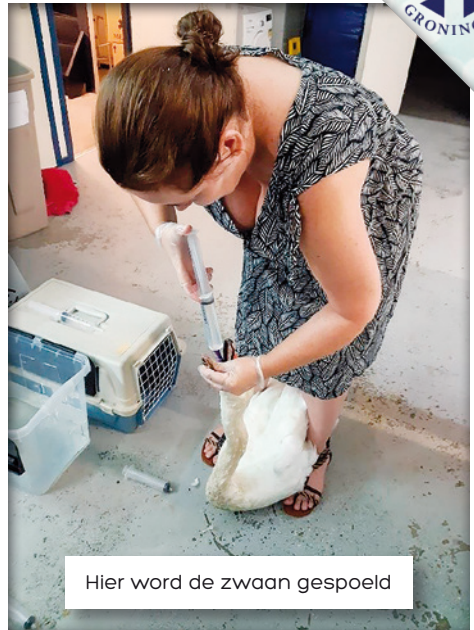
Wat maakt het werken bij de DAG zo speciaal?

Geen dag is hetzelfde. Vanaf 2015 draai ik geen reguliere diensten meer maar zit ik op de financiële administratie en boekhouding. Maar ook dan is geen dag hetzelfde. Ik kan vooraf een hele planning hebben gemaakt maar eenmaal aangekomen op het werk bestaat de kans dat er een tweede spoedmelding van een aangereeden ree in Haren binnenkomt terwijl de dienstdoende ambulance in Loppersum zit met een spoedmelding. Tja dan spring je op de ambulance om naar Haren te gaan en is je hele planning naar de maan. Echter zou ik het voor geen goud anders willen.

Heb je een voorbeeld van een mooie melding?

Zeker, al is het wel zo dat ik de melding zelf niet heb uitgevoerd. Ik zal het even uitleggen. Een tijd terug hadden mijn collega's met behulp van de brandweer

een heel zwanengezin weten te vangen, het ging om twee volwassen zwanen met drie pubers. Zij waren verzwakt door botulisme. Botulisme is een ernstige ziekte die veroorzaakt wordt door de gifstoffen (toxines) van een bacterie in de darmen. Als de dieren snel geholpen worden is de kans op overleven groot. Het punt was alleen dat het al elf uur 's avonds was en de wildopvang de Fûgelhelling op dat moment al gesloten was. De zwanen konden amper nog op de pootjes staan dus er moest meteen iets gebeuren. Ik werd gebeld of ik kon komen helpen. (Sinds 2018 werk ik ook één dag in de week bij de Fûgelhelling. Door het werk daar heb ik veel ervaring gekregen in met name het doorspoelen van botulisme slachtoffers.) Toen mijn collega's op het pand arriveerden had ik ondertussen alles al klaargezet zodat we direct aan de slag konden. De twee rieten manden werden uitgeladen en ik pakte de zwakste zwaan uit de mand. Via een lange sonde spoot ik lauwwarm water rechtstreeks in de maag. Op die manier "spoelen" we de bacterie uit de darmen. Daarna moeten ze eigenlijk zo snel mogelijk poepen zodat de bacterie met het vocht het lichaam verlaat. Om dat te stimuleren drukten we de zwaan in een bak met water. Gelukkig had ik hulp van Peter want het was een zware klus. We hadden al een hondenkennel met stro bedekt zodat de behandelde zwanen daarin konden bijkomen. Toen we met de laatste zwaan bezig waren stond de eerste "gespoelde" zwaan alweer rechtop, het werkte! Inmiddels waren we de nacht al ingegaan maar de zwanen waren geholpen en konden lekker bijkomen. De volgende dag zijn ze naar de Fûgelhelling gegaan waar ze nog een aantal keren doorgespoeld

moesten worden. Na een paar dagen zijn ze als gezin vrijgelaten. En dát is precies de reden waarom ik dit werk fantastisch vind.

Wat is het leuke aan autodiensten?

Vooral de afwisseling. Het ene moment ga je met een eigenaar en huisdier naar de dierenarts en het andere moment sjouw je in de stromende regen door een weiland om een gewonde zwaan te vangen. Moet ik wel eerlijk zeggen dat wanneer je een melding in de regen moet doen, de meldkamerdiensten ook wel heel aantrekkelijk zijn. Meldkamerdiensten vond ik trouwens ook leuk om te doen. Het is heel wat anders dan achter een zwaan aanrennen maar ook daar is het vaak extreem hectisch. Dan vond ik het wel een uitdaging om daar rust in te brengen om vervolgens weer verder te kunnen.

Welke melding heeft veel indruk op je gemaakt?

Och dat zijn er wel een hoop. Een woningbrand waarbij heel veel dieren waren omgekomen, een aangereden dode hond die nog onder het wiel van de vrachtwagen lag maar ik denk dat de melding in Harkstede het meeste indruk heeft gemaakt. In november 2001 kreeg ik vroeg in de ochtend een melding van de politie. Er was iemand gearresteerd en er moesten veel dieren worden weggehaald en worden ondergebracht in diverse opvangen. De politie verzocht nadrukkelijk dat ik er geen ruchtbaarheid aan mocht geven, ik mocht wel één collega meenemen. Johan, de toenmalige directeur van de dierenambulance ging met me mee. Rond 7.00 uur reden we naar de roeibaan in Harkstede. Het wemelde er van de politie en er werden allerlei posten ingericht. Daar werd ons verteld dat het om Willem van Eijk ging, een man die in een ver verleden ook bij de dierenambulance had gewerkt. Hij was gearresteerd op verdenking van een aantal moorden.

Nogmaals werd ons op het hart gedrukt dat we niet met de pers mochten praten, we moesten alleen maar dieren ophalen en wegbrengen. Omdat het om veel dieren ging moesten we een aantal keren heen en weer rijden. Elke keer als we weer bij de roeibaan aankwamen was er steeds meer pers en politie aanwezig. Inmiddels was het op onze meldkamer erg druk met telefoontjes van de pers omdat zij erachter waren gekomen dat Willem bij ons had gewerkt. We zorgden ervoor dat alle dieren op verschillende locaties werden ondergebracht. Aan het begin van de avond waren we dan eindelijk klaar.

Op de meldkamer stond de telefoon nog steeds roodgloeiend. Johan ging naar huis en ik zat boven op kantoor de nodige administratie te verwerken toen er ineens een verslaggever voor mijn neus stond. Voor het gemak was hij gewoon maar even naar boven gelopen en wilde hij van alles weten over de tijd dat Willem bij ons werkte. Ik vertelde hem dat ik daar niks over kon zeggen en dat ik wilde dat hij wegging. Ik liep achter hem aan omdat ik bang was dat hij alsnog de meldkamer in zou gaan om daar toch nog verhaal te halen. Daar stond Willibrord Frequin met een cameraploeg mijn collega's van de meldkamer te ondervragen. Ze waren echter niet van plan om weg te gaan voordat ze een verhaal hadden voor hun uitzending. Dat ik daar niks over kon vertellen hadden ze geen boodschap aan en de sfeer werd er niet beter op. Ik belde Johan en de politie. Gelukkig zijn ze daarna snel weggegaan. Een dag die ik nog lang in mijn geheugen zal houden.

Stel je wint een groot bedrag, welke droom zou je dan in vervulling laten gaan?

Ik zou graag een groter pand voor de dierenambulance willen met nog meer ruimte voor de dieren. En een grotere, modernere meldkamer. De Fûgelhelling zou ik ook willen helpen met het bouwen van meer verblijven voor de dieren die daar opgevangen worden. Als er dan nog geld over is wil ik graag nog een keer naar Bonaire.

Aan wie geeft jij het stokje door en waarom?

Ik geef het stokje door aan Yvonne, onze gezellige druktemaker.

Ruim je troep op!

Onze collega's de ganzendames fietsen dagelijks hun vaste ronde om alle ganzen in de stad te controleren. Om de dag komen ze ook bij de Hamburgervijver om te kijken of de ganzen nog gelukkig en gezond zijn. Ook wonen daar een paar loopeenden en een muskuseend.

Loopeend onder narcose

Eind oktober kwamen ze bij de vijver aan en zagen dat één van de loopeenden een stuk draad uit zijn snavel had hangen. Het zoveelste slachtoffer van mensen die na het vissen hun zooi niet opruimen! Omdat deze dieren al heel erg gewend zijn aan de dames was de eend gelukkig snel te vangen. Linda trok voorzichtig aan het visdraad toen ze opeens merkte dat het echt vastzat en ze het onmogelijk zelf los kon krijgen. Onze vaste dierenarts werd gebeld en daar konden ze meteen terecht.

Er werd besloten een röntgenfoto te maken zodat ze konden zien of er een vishaak aan het draad zat. Dat moest haast wel omdat het draad echt goed vastzat. De eend werd onder narcose gebracht zodat ze goede foto's konden maken.

Met uiterste zorg werd het dier onder narcose gebracht

Op de foto's was geen haak te zien. Dat betekende echter niet dat de haak er niet in zat. Het kon ook ergens achter verscholen zitten of het was te klein en te dun voor de foto. De eend bleef ter observatie achter bij de dierenarts. Zo konden ze in de gaten houden of hij goed uit de narcose zou komen en de dierenarts wilde de röntgenfoto's de volgende dag aan haar collega's laten zien. Misschien dat zij nog andere opties hadden, het draad zat namelijk nog steeds ergens aan vast. De dierenartsen kwamen de volgende dag niet verder. In overleg met de Fûgelhelling werd besloten om het draad zover mogelijk af te knippen en het dier naar de opvang te brengen voor verdere observatie. Mocht er nog wel een haakje inzitten dan kon het alsnog goedkomen. Een klein haakje kan ook oplossen door het sterke maagzuur van watervogels.

Bij de Fûgelhelling

De loopeend werd met zijn medisch dossier de volgende dag naar de opvang gebracht. De medewerkers bij de opvang konden op die manier lezen wat de bevindingen van de dierenarts waren.

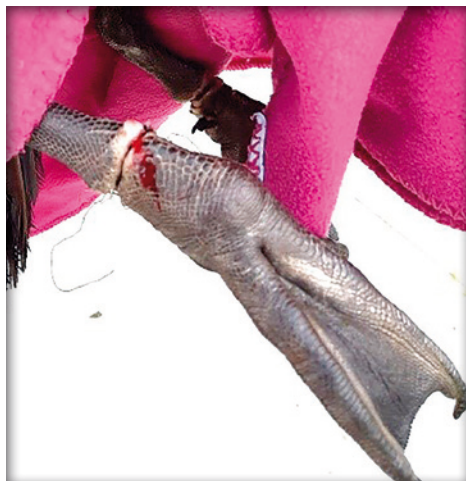
In de opvang hoopten ze eigenlijk dat het draad er met de ontlasting wel weer uit zou komen. Ondanks dat de loopeend een fijn verblijf had in de opvang vond meneer eend het helemaal niet leuk meer daar. Hij werd steeds bozer op de medewerkers, wat overigens een heel goed teken was. Het draad is er tijdens zijn verblijf niet uitgekomen. Op een gegeven moment moet je besluiten wat dan het beste voor het dier is. Hij had nog veel langer in de opvang kunnen blijven maar daar zou hij doodongelukkig van worden. Deze loopeend was beter af in zijn vertrouwde omgeving. Na een week in de opvang te hebben gezeten werd hij door de gandezames opgehaald zodat zij hem weer konden vrijlaten. Eenmaal aangekomen bij de vijver werd hij uit de vervoersbak gehaald en in het gras gezet. Nu kon hij zich bij zijn vriendjes voegen. De rest van de loopeenden kwamen het water uit om hem te begroeten maar meneer loopeend vond het allemaal wel prima. Hij schoot het water in en ging eerst uitgebreid badderen. De gandezames bezoeken de loopeend bijna dagelijks en het gaat erg goed met hem.

Korte stukjes

Wat is het elke keer toch een ellende dat achtergelaten visdraad. Zoveel slachtoffertjes die onnodig moeten lijden door menselijk toedoen. We zouden hier tientallen foto's kunnen plaatsen van dieren die we hebben opgehaald, die wekenlang met afgeknepen ledenmaten hebben moeten "lopen".

Vanaf het eerste moment dat we de volgende melding binnenkregen hield het ons bezig. Een meerkoet met iets aan zijn lichaam wat hem behoorlijk hinderde. Het leek alsof er een dode vis aan zijn lijfje hing. Zat het met een haakje vast? Dagelijks bezochten Linda en Eveline het dier maar hij verbleef constant op een tak die over een gedeelte van de vijver hing. In de uren dat hij op de tak zat was hij alleen maar bezig om met z'n snavel het aanhangsel te verwijderen maar het lukte maar niet. Linda en Eveline konden er met uitschuifbare netten niet bij. Zelfs de brandweer is twee keer ter plaatse geweest om te kijken of ze konden helpen. Bijna elke autodienst ging minstens één keer per

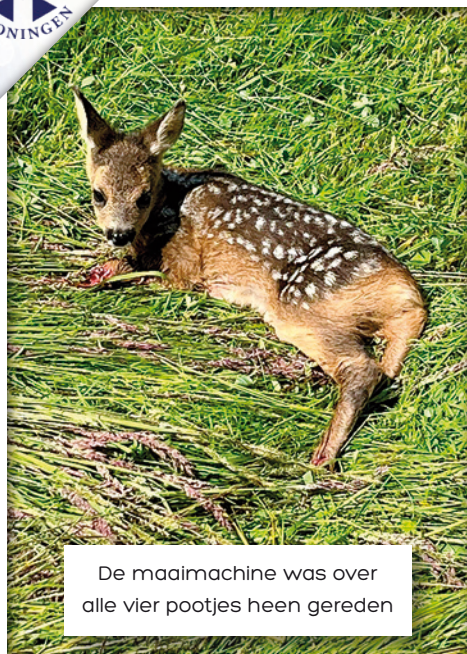

Wat er aan zijn lijfje hing irriteerde het dier zichtbaar

dat aan zijn lijfje vastzat maar waarschijnlijk een doorzichtig plastic zakje dat gedraaid zat om zijn vleugel. Als hij een tijdje op de kant had gezeten was het water eruit gedruppeld maar zodra hij weer ging zwemmen vulde het zakje zich weer met water en daardoor kon het koetje niet goed vooruitkomen. We hoopten dat we met meerdere mensen het dier zouden kunnen insluiten maar hij zwom naar het midden van de vijver en bleef daar zitten. We moesten onverrichter zake terug naar het pand. Maar de volgende dag kregen we goed nieuws. Een bewoonster, die de beestjes in die vijver elke dag voert, belde ons dat het zakje niet meer om de vleugel zat en dat het mannetje zich weer bij zijn vrouwtje en jongen had gevoegd.

dienst naar de vijver aan de Kornalijnlaan in Vinkhuizen in de hoop dat hij in het gras aan de kant zou zitten. Elke keer als we kwamen was hij voortdurend bezig om datgene wat hem dwarszat los te krijgen. Zijn partner zwom regelmatig naar de tak en zocht samen met hun jongen toenadering. De jongen zwommen vlakbij de overhangende tak en piepten maar de meerkoet reageerde niet op ze. Hij was alleen maar obsessief bezig met datgene wat hem zo irriteerde. Dagen achter elkaar, meerdere malen per dag namen we een kijkje in de hoop dat hij toch een keer op de kant zou zitten. De vijfde dag besloten we met een man of tien weer heen te gaan in de hoop dat we hem konden insluiten. Ondertussen herkende de meerkoet ons en had door dat we weer met hem bezig zouden gaan. Hij zwom weer naar het midden van de vijver. Inmiddels hadden we opgemerkt dat het geen dode vis was

Ergens in Glimmen, in de zomer. We kregen een melding binnen van iemand die langs een pas gemaaid weiland liep. Ze zag twee kleine reetjes liggen, een paar meter bij elkaar vandaan. Niet uitzonderlijk maar toch vertrouwde ze het niet. Ze wist dat het weiland de dag ervoor was gemaaid. Toen ze dichterbij kwam zag ze dat ze allebei waren overleden. Bij beide kleintjes was de helft van alle pootjes afgesneden. De twee kleintjes hadden geen schijn van kans gehad toen het grote maaimonster op ze afkwam. Omdat ze bang zijn voor het geluid gaan ze meestal plat op de grond liggen en verroeren ze zich niet meer. Maaimachines zijn erg breed en razen met een behoorlijke snelheid over de velden, gestuurd door GPS. Daarom heeft niemand het door als er dieren gedood worden of gewond raken tijdens het maaien.

De maaimachine was over alle vier pootjes heen gereden

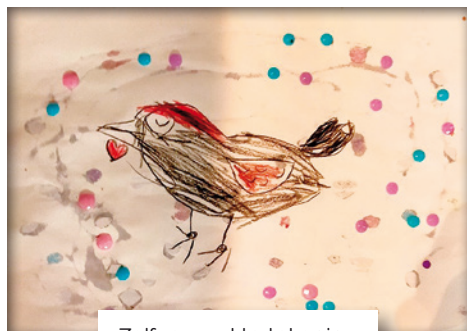
Twee dagen ervoor was precies hetzelfde gebeurd. Ook bij een jong reetje maar in een ander gebied. Dat jong leefde nog terwijl alle vier pootjes waren afgesneden. De moeder stond verschrikt op afstand te kijken toen Jeffrey haar jong meenam om naar de dierenarts te brengen voor euthanasie. Dit had voorkomen kunnen worden. Boeren kunnen vóór het maaien contact opnemen met een jachthouder of WBE (wildbeheereenheid). Tegenwoordig zijn er namelijk steeds meer boeren die gebruik maken van WBE omdat zij drones kunnen inzetten voordat er wordt gemaaid. In het hoge gras worden jonge reekalfjes normaal gesproken bijna niet opgemerkt. Een drone is uitgerust met een warmtecamera waardoor de kleintjes te zien zijn mits het gras nog koud is. Daarom wordt dit meestal heel vroeg in de ochtend uitgevoerd.

Muizen. Voor de meeste mensen geen geliefde dieren en voor sommigen een plaag. Niemand zit erop te wachten dat die kleine beestjes door je huis rennen. Tegenwoordig zijn er diervriendelijke muizenvallen. Met bijvoorbeeld pindakaas als lokmiddel is de kans groot dat ze in het valletje lopen. Zit de muis erin dan laat je hem elders weer vrij. Er zijn genoeg alternatieven en handige manieren om de diertjes te vangen. Maar wat collega's Hans en Nathalie aantroffen was pure dierenleed. Er lagen op de grond op de hoek van het Tingtangstraatje en het Koude gat twee lijmplanken met op beiden een vastgeplakte muis. Beide diertjes hebben geprobeerd los te komen terwijl hun pootjes en lijfjes vastgeplakt zaten. Ze konden geen kant op, die arme muisjes. Eén heeft het na een lange doodstrijd niet gered. Met de andere muis is de autodiens naar de dierenarts gegaan. Met een speciaal middel hebben ze de muis van het lijmplankje kunnen halen. Ook al denken sommige mensen: ach, het is ongedierte maar het betreft hier wel levende dieren die in dit geval enorm hebben geleden en veel angst hebben moeten doorstaan.

Vastgeplakt en geen kant meer op kunnen

Als we een vogel, egel of haasje ergens weghalen of ze worden gebracht zijn er regelmatig kinderen bij betrokken. Vaak hebben die dieren dan een naam van deze kinderen gekregen. Soms maken ze ook een tekening die we terugvinden in de doos waar het desbetreffende dier in zat. Zo had een gezin een specht gevonden en toen we het doosje openden lag deze tekening erbij in, met een heel schattig handgeschreven tekst dat hij maar snel weer beter moest worden.

Zelfgemaakte tekening

Ergens in de landerijen bij een boerderij waar een aantal verwilderde katten wonen. Een dorpsbewoner had al een paar keer opgemerkt dat er al weken een kat in het weiland liep die zienderogen achteruit ging en erg mank liep. De dorpsbewoner had al bij meerdere mensen aangebeld en kwam uiteindelijk ook uit bij iemand die aangaf dat de kat inderdaad van hun was. Ze waren ook op de hoogte dat het dier magerder werd maar hadden geen idee hoe ze hun eigen schuwe kat te pakken moesten krijgen want hij liet zich niet vangen. Verder reageerde de eigenaar relatief nonchalant en gaf te kennen dat het dier zich prima redde ondanks dat hij wat mank liep. Dit bleek achteraf niet het

geval. Diezelfde week werd de kat aangereden omdat hij niet snel genoeg was en moesten we erheen. Bij aankomst was hij overleden. Op het pand konden we de poot goed bekijken. Het voetje was behoorlijk ontstoken, was dikker dan z'n andere poot en er kwam pus uit de kussentjes. De kat heeft hier erg veel pijn aan gehad.

Bijna twee maal zo dik

Voetkussens vol met etter

Overleden dieren die wij ophalen, waar een eigenaar zich voor kan melden, worden na afloop van de dienst met heel veel zorg afgelegd. Ze worden (als het nodig is) dichtgenaaid, gewassen en drooggemaakt zodat ze netjes bij ons in de koeling komen. Zo zijn ze toonbaar voor het geval een eigenaar langskomt voor identificatie of afscheid. Ook als uw eigen dier is ingeslapen bij u thuis of bij de dierenarts is er naderhand bij ons altijd nog ruimte en tijd om in alle rust kosteloos afscheid te nemen van uw dier. Ook met meerdere gezinsleden. Het is zelfs mogelijk om (als u nog een huisdier thuis heeft) dat huisdier bij ons afscheid te laten nemen van zijn overleden maatje. Dit gebeurt regelmatig.

Vier collega's aan het afleggen

Iemand belde ons met de mededeling dat er al een week lang een jonge zwaan in z'n eentje in de plas bij Kardinge zwom. Hij kon uit zichzelf niet bij de kant omhoog komen. Collega's Linda en Eveline waren ter plaatse en zagen hem

zwemmen. Het water was daar veel te breed dus was meteen duidelijk dat ze de hulp van de brandweer hierbij nodig hadden. Of toch niet? Er kwam een vlotte jongeman aangerend met de vraag of hij iets kon betekenen. Hij stelde zich voor als Jeroen. Er werd hem uitgelegd wat er aan de hand was. Jeroen begon zich uit te kleden en even later stond hij in zijn zwarte boxershorts. Hij bedacht zich geen moment en ging het water in. Nadat hij een stuk had gezwommen lukte het hem om het zwaantje naar een punt te drijven waar Linda en Eveline stonden. Zo konden ze hem makkelijk uit het water krijgen. Het zwaantje was verzwakt, uitgeput en te mager. Hij is meegenomen naar de opvang in Ureterp. Dankjewel voor je hulp Jeroen!

Jeroen met de jonge zwaan

Ergens in Winsum, waar een bange lapjespoes al jaren rondzwierf. Vorig jaar heeft er bij deze melder ook al een vangkooi van ons gestaan in de hoop haar te vangen omdat ze steeds magerder werd.

Moeder met haar kroost

Maar de angst om de kooi in te gaan was te groot. Nu belde dezelfde melder ons weer met de mededeling dat de poes in zijn schuur was bevallen, blijkbaar al een paar weken daarvoor aangezien de kleintjes al wat rond huppelden. Wederom werd een vangkooi geplaatst voor de moederpoes want de kleintjes zouden we wel met een net kunnen vangen. Een paar dagen later zat ze in de vangkooi en heeft de melder zelf de kleintjes te pakken kunnen krijgen en meteen ons gebeld. Dit scheelt weer een hoop nakomelingen.

Onze voordeur bij de meldkamer ging open en praktisch meteen werd er een bok bij collega Debby op de armen gelegd. De vrouw die hem bracht had hem langs de kant van de weg gevonden. Zonder touw of halsband om zijn nek liep hij langs de weg. Ze had al verschillende instanties gebeld maar niemand kon haar helpen. Daarom bracht ze hem bij ons.

De bok is later bij René (Bikers for Animals) in de opvang gekomen. Ohja, de bok bleek (na enig spuurwerk van René en tips) van de melder zelf te zijn.

Debby kreeg meteen de bok in haar armen gedrukt

Er kwam een echtpaar bij onze balie met een vervoersmandje met daarin een zwart-witte kat. Anderhalve maand geleden was dit dier komen aanlopen en is vanaf dat moment niet meer weggegaan. De melders wonen aan de Paddepoelsterweg. Ze vroegen zich af of iemand deze kat ook miste. Ze hadden al eerder willen langskomen met de kat maar hij was te schuw en liet zich lange tijd niet oppakken maar nu, na anderhalve maand had hij wat vertrouwen in deze mensen gekregen. De kat bleek iets uitgedroogd en mager. Hij werd meegenomen naar onze kattenverblijf en daar werd meteen gekeken of hij een chip had. Dat had hij. Hij bleek een zij en haar naam was Duffy. Ze was ook als vermist opgegeven op o.a. Facebook. Er werd een bakje eten en een dikke deken in het hok gelegd.

Emotioneel weerzien

Ze vloog meteen op het eten af. Aan de hand van de chipgegevens werd de eigenaar meteen gebeld. Ze konden hun oren niet geloven. Ze vroegen of ze meteen konden langskomen. Even later arriveerden moeder en dochter. Vol spanning openden ze de kennel deur waar Duffy inmiddels heerlijk lag te slapen. De eigenaar zei meteen dat ze zo ontzettend was afgevallen. Voorzichtig werd ze opgetild en was er iets van herkenning. Het was in ieder geval een emotioneel weerzien nadat ze bijna twee maanden was weggeweest. Vermist vanuit Winsum en gevonden aan de Paddepoelsterweg. En dan ook nog eens aan de overkant van het kanaal (aan de kant van Zernike). Alleen Duffy weet wat er is gebeurd. Een dag later kregen we een berichtje van de eigenaresse. Ze waren met Duffy bij de dierenarts geweest om haar toch te laten onderzoeken. Ze heeft van alles meegekregen voor het herstel van de toch wel verzwakte, afgevallen en uitgedroogde

Duffy. Ook gaf ze aan dat ze nu erg veel slaapt. Dat is natuurlijk ook logisch aangezien ze niet echt heeft kunnen slapen omdat ze steeds op haar hoede heeft moeten zijn op onbekend terrein. Ze waren zo ontzettend blij dat Duffy weer thuis was, en wij ook.

Duffy kon na haar avontuur
eindelijk écht slapen

We kregen een melding binnen van iemand die een bunzing had gevonden waar het ontzettend slecht mee zou gaan. Hij zou meer dood dan levend zijn. Bij aankomst zagen de collega's het arme dier op het pad liggen. Hij krioelde van de pijn. Er zaten allemaal vliegen, maden en teken over zijn hele lijfje.

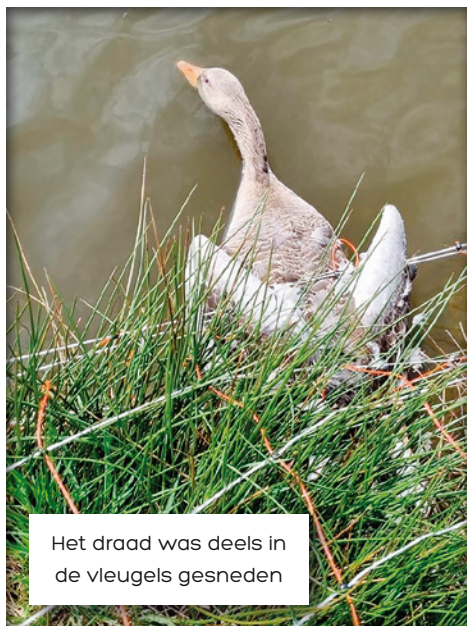
De bunzing verging van de pijn

Achterop zijn koppie had hij een gigantische wond zitten, waarschijnlijk door een aanrijding. De collega's zijn meteen doorgereden naar de dierenarts om hem uit zijn lijden te laten verlossen.

Er kwam een melding binnen dat er een levende gans met zijn vleugels vastzat in stroomdraad. Toen de collega's ter plaatse kwamen zagen ze een erg angstige jonge grauwe gans drijven die erg in paniek was. Dit was al de tweede keer op deze plek dat er een gans in het gaas vastzat. De eerste keer kwamen de collega's aan bij het desbetreffende gansje waarvan het koppie al in het water hing. Die gans was verdronken. Terwijl ze bezig waren om deze gewonde gans los te maken kwam de eigenaar van het desbetreffende land aanlopen. Er ontstond een gesprek tussen deze man en de collega's en hij gaf aan dat hij eigenlijk geen dieren meer

op dat stuk land had staan. Toen werd hem de vraag gesteld of hij het gaas misschien wilde weghalen om meer leed te voorkomen maar daar voelde deze man niets voor. Zelfs niet toen hij hoorde dat de eerste gans een vreselijke dood was gestorven. Hij was ook niet meelevend of onder de indruk dat deze gans er zo bij zat. Hij had eigenlijk alleen maar last van die rot ganzen zei hij. Hoe lang het dier heeft vastgezet is niet bekend maar omdat hij heeft gevochten om los te komen is het draad alleen maar meer vast komen te zitten en is het gaan snijden. Na rust en behandeling is het uiteindelijk met deze gans gelukkig wel goed afgelopen.

Ween eigenaresse wiens hond tijdens de wandeling ergens van was geschrokken en was weggerend. Het zou gaan om een witte herdershond genaamd Liva. Meteen werd er door de collega's van de meldkamer een vermissingsrapport opgemaakt. De eigenaresse was al geruime tijd aan het zoeken terwijl ze alsmaar de naam van haar hond riep.

Het draad was deels in de vleugels gesneden

De taart met een foto van Liva

Maar Liva was zo geschrokken dat ze zelfs niet meer naar haar baasje durfde te lopen. De eerste zichtmelding die we ontvingen was dat ze in de Folkingerstraat liep. Daarna was ze een tijd volledig uit het zicht verdwenen. Inmiddels hadden er ook mensen contact opgenomen met de politie omdat Liva in de oranjebuurt bij het spoor liep. De politie en de eigenaresse waren met elkaar in contact gebracht en inmiddels zat mevrouw al bij de politie achterin de auto en waren ze met z'n drieën aan het zoeken. Al vrij snel kwamen er meerdere meldingen bij ons binnen dat Liva inmiddels in Paddepoel liep. Dit werd meteen doorgegeven aan de eigenaresse. Onze autodienst was bezig met meldingen van gewonde dieren dus legden Hans en Luciana hun eigen werk neer om vervolgens in de Doblo naar Paddepoel te rijden. Liva rende gevaarlijk van de ene naar de andere straat, kris kras door Paddepoel heen. Omdat ze nu gevaarlijk en erg paniekerig over de Zonnelaan liep werd ook een andere collega van kantoor geplukt met de vraag of ze op de derde auto wilde springen. Na een minuut of zeven kregen we weer een telefoontje binnen en bleek Liva op het Zernikerterrein te rennen. We waren opgelucht omdat de kans op een aanrijding nu was afgenomen aangezien er daar voornamelijk weilanden zijn. We kwamen op het Zernikerterrein allemaal bij elkaar maar er was geen Liva te zien. Na een minuut of tien stroomden er weer meldingen binnen dat Liva terug rende naar Paddepoel. We dachten allemaal hetzelfde, namelijk dat ze waarschijnlijk op de terugreis was en dus op weg naar haar huis in de Rivierenbuurt. Maar weer moest ze dan dezelfde route afleggen. Een route met veel risico's. De laatste zichtmelding werd doorgegeven aan

haar baasje. Na verloop van tijd kregen we geen zichtmeldingen meer binnen. Na een uur besloten we het baasje te bellen of ze nog nieuws voor ons had. Ze nam de telefoon op met een hele zachte stem. Ze zei: "Ik rij nu in m'n eigen auto en ze loopt vlakbij me, maar ze is nog te bang om bij me te komen (ze zat nog in de vluchtmodus) maar ik probeer haar in mijn auto te krijgen. Ik bel jullie zo terug". Na een half uurtje belde ze terug. "Ze is veilig, ik heb haar, ze is binnen", zei ze. We stonden te juichen van blijdschap na deze mededeling. De eigenaresse vertelde dat ze een hele afstand bewust op blote voeten had afgelegd, in de hoop dat Liva haar geur zou oppikken. Er werd haar de vraag gesteld of Liva nu ook ontzettend moe was, maar daar was geen sprake van ondanks het feit dat ze urenlang had gerend. Ze lag heerlijk in haar mand zichzelf te wassen en was weer volledig de oude Liva. Niet meer bang en zeer relaxed. Een paar dagen later werd er op ons adres een taart bezorgd met een ontzettend lieve kaart. De baasjes van Liva wilden ons op deze manier bedanken. Wat lief! Elke collega die een stuk taart afsneed spaarde de foto van Liva. Niemand kon het over z'n hart verkrijgen om in Liva te snijden.

Aanmelding nieuw lid

Deze bon kunt u ingevuld opsturen naar:

Dierenambulance Groningen
Antwoordnummer 750
9700 WB Groningen

(postzegel niet nodig, wel welkom)

Ja, ik wil lid worden voor € 16,00 per jaar en ontvang hiervoor een rekening.

Uw gegevens:

naam .....

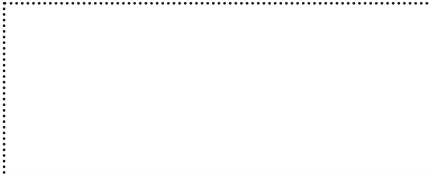
adres .....

postcode .....

plaats .....

e-mailadres .....

telefoonnummer .....

handtekening

Belangrijke telefoonnummers

Dierenartsen

Dierenarts Haren	Nieuwlandsweg 1, Haren	050- 5350262 bgg. 06- 22910147
DAP Ommelanden	BSF von Suttnerstraat 7, Groningen Hoofdweg 112a, Eelde	050- 5265774 050- 3095305
DAP van Stad tot Wad	Molenweg 6, Bedum Noorddijkerweg 26a, Groningen Wijmersweg 13, Loppersum Schoolstraat 16, Uithuizen	050- 3014260 050- 5416070 0596- 518222 0595- 434255
De Vries	Pasop 6, Midwolde	0594- 510010
Dierenarts/ Dierenziekenhuis Groningen	Vechtstraat 74, Groningen Kraneweg 62, Groningen	050- 5263255 050- 3120953
Dierenkliniek Noorderplantsoen	Boteringesingel 8, Groningen	050- 3181418
DAP Noord-West-Groningen	Lombok 27 Winsum Valge 1, Leens	0595-441800 0595- 441800
Dierenkliniek Eikenlaan	Elzenlaan 2-2 en 2-3, Groningen	050- 5774805
Diergeneeskundig Centrum Hopmans	De Verbetering 8, Groningen Groene Zoom 2, Roden	050- 5015500 050- 5015500
Dierenartsenpraktijk Peize	Hoofdstraat 9, Peize	050- 5032434
Dierengeneeskundig Centrum Paterswoldseweg	Paterswoldseweg 306, Groningen Zuiderweg 22, Groningen	050- 5252697 050- 5530310
Dierenartsenpraktijk Beijum	Doornbosheerd 22, Groningen	050- 5410740
Dierenartsenpraktijk Lewenborg	Rijksweg 129, Groningen	050- 5417741
Dierenkliniek Stad & Westerkwartier	Reitdiephaven 352, Groningen Wilhelminalaan 7, Zuidhorn	050- 8700030 0594- 501280
Dierenartsenpraktijk Ezinge	Van Swinderenweg 14, Ezinge	0594-853635 / 06-20148806

Kattenkliniek	van Lenneplaan 15, Groningen	050-8531899
Dierenartspraktijk Maxidier	Smirnoffstraat 3, Groningen	06-30683978
Dierenartsen Centrum Euroweg Leek	Euroweg 8-1, Leek	0594- 580 440
Noorder Dierenkliniek	Hoofdstraat 12, Hoogezand	0598-383830
Hulpverlening		
Dierenambulance Groningen	Friesestraatweg 199a	Spoed 050- 5791909 / Info 050- 5791900
Dierenasiel Zuidwolde	Noordwolderweg 51a, Zuidwolde	088-8113565
De Fûgelhelling Wildopvang Noord-Nederland	De Feart 1, Ureterp	0512-514 328
Bikers for Animals Groningen	Schepperbuurt 53, Borgsweer	06-15197824
Stichting Faunavisie Wildcare	D. Wierengastraat 21, Westernieland	0595-464210 06-51701996
Konijnenopvang Joy	info@konijnenopvangjoy.nl	
DoeZoo insektenwereld	Wierde 17, Leens	0595-572 659
Stichting Landelijke Inspectiedienst Dierenbescherming		088-8113000 (van 9.00 – 17.00 uur)
Politie		0900- 8844
Amivedi		0900- 2648334
144 Red een dier		

